

ASSEMBLEE VAN DE WEST-EUROPESE UNIE
Verslag van het eerste gedeelte van de 53ste zitting van de Assemblée
Parijs, 4-6 juni 2007

Het eerste gedeelte van de 53ste zitting had plaats onder het Duitse voorzitterschap van de Raad van de WEU, dat aangevangen was op 1 januari 2007.
Portugal neemt het voorzitterschap van de WEU waar vanaf 1 juli 2007.

Tijdens de zitting hebben de volgende prominenten de Assemblée toegesproken:

- De h. Georgi PIRINSKI, Voorzitter van het Bulgaarse Parlement
- De h. Christian SCHMIDT, Parlementair Staatssecretaris, Ministerie van Defensie van Duitsland, vertegenwoordiger van het Duitse voorzitterschap van de WEU/EU
- De h. Teodor MELEŞCANU, Minister van Defensie van Roemenië
- Mevr. Liv Monica Bargem STUBHOLT, Staatssecretaris, Ministerie van buitenlandse zaken van Noorwegen
- De h. Tim JUDAH, Balkan-specialist voor «*The Economist*»
- De h. Manuel LOBO ANTUNES, Staatssecretaris voor Europese zaken van Portugal, vertegenwoordiger van het aantredende Portugese voorzitterschap van de WEU/EU

* * * * *

Tijdens de zitting heeft de Assemblée verslagen besproken en teksten goedgekeurd over de volgende onderwerpen:

De toekomstige koers van het EBVD – Conclusies van de Conferentie van Berlijn – Antwoord op het jaarverslag van de Raad (Verslag 1968 van de h. Lluís Maria de Puig: Aanbeveling 795)

Het verslag is gebaseerd op de conclusies van de Conferentie die de Assemblée in februari georganiseerd heeft in Berlijn over de “De toekomstige koers van het EBVD”. Het onderzoekt de recente ontwikkelingen over de huidige toestand van het Europees beleid inzake veiligheid en defensie (EBVD) op wereldvlak, waarbij de nadruk wordt gelegd op de nieuwe uitdagingen en mogelijke richtingen inzake de volgende vier domeinen: politieke ontwikkelingen, operationele ontwikkelingen, verwerven van capaciteiten, en de rol die de parlementen spelen in de ontwikkeling van het beleid.

In haar aanbeveling toont de Assemblee zich tevreden met de geboekte vooruitgang van het EBVD, terwijl zij de nadruk legt op de noodzaak om aanzienlijke investeringen door te voeren op politiek, operationeel en institutioneel vlak, om zo het hoofd te kunnen bieden aan de nieuwe veiligheidsuitdagingen zoals de menselijke veiligheid, de veiligheid op energievlak, het terrorisme en Internet. Met 17 EBVD-operaties gevoerd op drie continenten, waarvan er nog tien aan de gang zijn, door de samenwerking met internationale en regionale organisaties en door de uitbouw van burgerlijk-militaire structuren en capaciteiten, breekt de Europese Unie (EU) geleidelijk aan door als wereldspeler op het vlak van veiligheid.

Om het EBVD te kunnen verstevigen, is het nodig dat de EU haar institutionele problemen oplost. De impasse waarin de EU zich bevindt na de verlengde reflectieperiode over de tekst van het Grondwettelijk verdrag betekent dat het Verdrag van Nice van 2003 de basis blijft voor de EBVD-activiteiten van de EU. De voorstellen voor het oprichten van een functie van minister van buitenlandse zaken van de EU, van een Europese dienst voor het externe optreden, en van een juridisch kader voor de verstevigde samenwerking, blijven voor het ogenblik dan ook onbeslist.

In haar aanbeveling vraagt de Assemblee onder meer aan de leden van de EU om meer aandacht te besteden aan de interparlementaire samenwerking en de parlementaire controle van de EBVD-kwesties bij de opstelling van een nieuw Grondwettelijk verdrag door de bestaande gespecialiseerde instellingen, zoals de WEU-Assemblee, te betrekken bij de lopende besprekingen.

De parlementaire controle van het externe optreden (Verslag C/1972 van Mevr. Emelina Fernández Soriano: Resolutie 131)

Ondanks de tot nog toe gerealiseerde inspanningen en vooruitgang, is de parlementaire controle van het EBVD onvoldoende, hetgeen verontrustend is wanneer er beslissingen dienen te worden genomen in het raam van het EBDV, omdat de defensiebegrotingen goedgekeurd worden in de nationale parlementen.

Het verslag handelt over de werking van de nationale parlementen van WEU-Lidstaten die betrokken zijn bij het externe optreden. Er blijkt uit het verslag dat bepaalde parlementen slechts een beperkte controlebevoegdheid hebben over de strijdmacht betrokken bij het externe optreden, daar waar andere parlementen bijna een “medebeslissingsbevoegdheid” hebben.

In haar resolutie vertrekt de Assemblee van de vaststelling dat de opvolging van het externe optreden in de nationale parlementen belemmerd wordt door verschillende factoren, zoals het tijdsverloop van de parlementaire procedures en de technische complexiteit van de militaire kwesties.

De Assemblee meent dat de nationale parlementen hun mening moeten kunnen geven wanneer de beslissing wordt genomen om troepen op militaire zending naar het buitenland te sturen.

De parlementen van de landen van de WEU moeten dan ook hun interne overlegprocedures rationaliseren om het ritme van de internationale en Europese beslissingen te kunnen volgen en hun kredieten verhogen zodat ze efficiënter kunnen deelnemen aan de beslissingen van het EBVD.

Zij moeten eveneens hun regeringen vragen om hen onmiddellijk op de hoogte te brengen van alle geplande zendingen in het raam van het externe optreden, zodat zij niet alleen dienen voor de loutere bekrachtiging achteraf.

De Assemblee roept tevens de nationale parlementen op tot steun voor het behoud van de bestaande interparlementaire fora, als waarborg van een gemeenschappelijke basis voor de uitwerking van beslissingen inzake het veiligheids- en defensiebeleid dat verschillende landen aanbelangt.

De veiligheid in het Hoge Noorden (Verslag C/1969 van de h. Pedro Agramunt Font de Mora en Odd Einar Dórum: Aanbeveling 796)

Het verslag heeft een drievoudige doelstelling: het beoogt de sensibilisering voor de alarmerende gevolgen van de klimaatsverandering in het Hoge Noorden voor het klimaat van de hele planeet. Het verslag herinnert eveneens aan de gekende uitdagingen die te maken hebben met de afhankelijkheid van Europa voor zijn bevoorrading van fossiele energie, en wil het potentieel van het Hoge Noorden inschatten voor de verbetering van de Europese energieveiligheid. Het verslag legt tot slot de nadruk op het feit dat het belangrijke investeringsprogramma van de Russische regering in zijn marinebasis in het Hoge Noorden – dat voor Rusland de enige ijsvrije toegang is tot de Atlantische Oceaan – een rechtstreekse impact zou kunnen hebben op het strategische evenwicht van het Hoge Noorden.

De Assemblee beveelt de uitwerking aan van een globale strategie die het belang erkent van het Hoge Noorden inzake de uitdagingen van de opwarming van het klimaat en van de energiebevoorrading.

In de aanbeveling roept de Assemblee de regeringen meer in het bijzonder op om:

1. de sensibilisering te verhogen voor het belang van het Hoge Noorden voor het wereldklimaat en de onderzoeksactiviteiten gewijd aan de regio te doen toenemen en te steunen;
2. de klimaatsverandering te beschouwen als een factor die een rol speelt inzake de veiligheid, meer bepaald omdat zij bepaalde conflictorenzaken verergert, maar ook omdat het smelten van het ijs nieuwe perspectieven biedt voor de militaire scheepvaart;
3. de besprekingen te bevorderen over de veiligheidskwesties in het Hoge Noorden in het raam van de bestaande multilaterale fora, meer in het bijzonder in die fora waar Rusland deel van uitmaakt;
4. een Europees antwoord uit te werken, in nauwe samenwerking met de NAVO, voor de onderbrekingen van de energiebevoorrading, voor de bescherming van de kritische energieinfrastructuren en voor het toezicht op de transportwegen;
5. Noorwegen en de andere landen van het Hoge Noorden te steunen om het gebied te behouden als een zone met weinig spanningen, waardoor het mogelijk is het volledige potentieel van de regio te ontwikkelen als energieleverancier.

De Tactische groeperingen van de Europese Unie – Antwoord op het jaarverslag van de Raad (Verslag C/1964 van de h. Jean-Pierre Kuchida: Aanbeveling 797)

In haar aanbeveling herinnert de Assemblee eraan dat zij steeds het concept van een snelle Europese respons gesteund heeft. De concrete uitwerking ervan geeft de sterke politieke wil weer van de Staten die gewenst hebben de Europese Unie (EU) te doen beschikken over een doeltreffende militaire capaciteit die noodzakelijk is voor haar crisisbeheer.

Het concept van “Tactische groeperingen” werd definitief goedgekeurd in juni 2004 op basis van de operatie Artemis die gedurende de zomer 2003 gevoerd werd in de Democratische Republiek Congo. De Tactische groeperingen zijn volledig operationeel sinds januari dit jaar. Er zijn er momenteel vijftien, bestaande of in oprichting, en zij doen een beroep op strijdkrachten van 25 van de 27 Lidstaten van de EU.

Volgens het concept gehanteerd door de EU, zijn Tactische groeperingen minimale groeperingen van strijdkrachten die efficiënt, geloofwaardig en snel inzetbaar zijn, en die in staat zijn om autonome operaties te leiden of om deel te nemen aan de beginfase van een operatie van grote omvang.

In haar aanbeveling raadt de Assemblee aan een vast multinationalaal operationeel hoofdkwartier op te richten, belast met de planning van de plaatsing en het gebruik van de Tactische groeperingen bestaande uit 1500 man, die door de EU in minder dan tien dagen kunnen ingezet worden in het raam van buitenlandse zendingen.

De Assemblee vraagt bovendien om te waken over de toewijzing van materieel en over de training van de Tactische groeperingen zodat ze inzetbaar zijn van zodra zij in stand-by zijn. Zij dringt ook aan op de noodzaak om de grondtroepen aan te vullen met lucht- en zeeondersteuning.

De EU en de veiligheid in Zuidoost-Europa (Verslag C/1970 van de h. Gerd Höfer: Aanbeveling 798)

In die aanbeveling buigt de Assemblee zich over het toekomstige statuut van Kosovo en over de binnenlandse situatie in Servië en Bosnië-Herzegovina, die de sleutelementen vormen voor de veiligheid in Zuidoost-Europa.

Wat betreft de laatste politieke ontwikkelingen in Servië, toont de Assemblee zich tevreden met de recente vorming van een nieuwe regering, samengesteld uit de vier pro-Westerse politieke partijen.

In Bosnië-Herzegovina is de veiligheidssituatie stabiel, hetgeen de Europese Unie (EU) ertoe aangezet heeft haar troepen betrokken bij de ALTHEA-operatie te verminderen. De politieke situatie is evenwel niet erg bemoedigend. De Assemblee onderstreept dat de Bosnische politieke overheden nog steeds ingedeeld zijn in functie van etnische groepen, hetgeen een ernstige hinderpaal vormt bij de overgang van Bosnië-Herzegovina naar een stabiele en levensvatbare Staat.

In haar aanbeveling vraagt de Assemblee aan de EU om haar relaties met Servië te verdiepen, met als doelstelling de volledige integratie van dat land in de Euro-Atlantische structuren, en om zo spoedig mogelijk te onderhandelingen te hervatten over een Stabilisatie- en associatie-overeenkomst met de nieuwe Servische regering, waarbij zij duidelijk stelt dat dergelijke overeenkomst slechts kan worden gesloten als alle

vastgelegde voorwaarden worden nageleefd, met inbegrip van de uitlevering van Ratlo Mladić aan het Joegoslaviëtribunaal van Den Haag.

De Assemblee vraagt ook aan de EU om een unaniem standpunt in te nemen over de kwestie van het toekomstige statuut van Kosovo. Het ontbreken van dergelijk standpunt zou volgens haar neerkomen op de finale mislukking van de ambitie van de EU om een gemeenschappelijk buitenlands beleid te voeren.

Wat betreft Bosnië-Herzegovina, vraagt de Assemblee aan de EU om haar dialoog met de politieke overheden van dat land actief voort te zetten, opdat zij vooruitgang zouden boeken inzake de nog niet vervulde voorwaarden op het vlak van de overheid, de politiehervorming, de wetgeving over de openbare radio en televisie en de toepassing van de volledige samenwerking met het Joegoslaviëtribunaal, hetgeen dan uiteindelijk zou kunnen leiden tot het sluiten van een Stabilisatie- en associatieovereenkomst.

De Europese landstrijdkrachten in militaire operaties in het buitenland: personeel en financiering (Verslag C/1963 van de h. Doug Henderson en mevr. Meritxell Batet Lamaña: Aanbeveling 799)

De Europese landlegers worden ingezet voor een steeds maar toenemend aantal militaire operaties van crisisbeheer. Momenteel wordt het aantal militairen van Europese Staten die lid zijn van de EU en/of de NAVO die verbonden zijn aan dat type operaties, op 70 000 geschat. Voor het geheel van de betrokken Europese landen hebben de militairen die ingezet zijn voor “buitenlandse operaties” een goede ingesteldheid en zijn zij erg gemotiveerd. De inzet van mannen en materiaal met een “beperkte capaciteit” vertaalt zich evenwel in termen van professionele stress en stemming. De Assemblee meent dan ook dat het tijd is om een aantal lessen te trekken voor het personeel dat ingezet wordt voor militaire operaties in het buitenland.

In haar aanbeveling nodigt de Assemblee haar Lidstaten uit een serie maatregelen te nemen voor de verbetering van de levensvoorwaarden van de soldaten die naar het buitenland gestuurd worden en die van hun families, alsook voor de verbetering van de financiering van de operaties in het buitenland. Zij vraagt meer bepaald dat de duur van de zendingen van het personeel niet langer zou zijn dan vier à zes maanden, met een onderbreking van minstens 18 maanden tussen twee zendingen, en dat een systeem van progressieve beloning op punt zou worden gesteld, met premies die verhogen in functie van het aantal zendingen naar het buitenland, om zo de militairen met een zekere ervaring te behouden. De Assemblee meent eveneens dat er, in de mate van het mogelijke, een harmonisering van de zendingsvoorwaarden en –salarissen zou moeten zijn tussen de deelnemende landen en dat de families meer informatie zouden moeten krijgen over hun naasten in het buitenland.

De vermenigvuldiging van militaire operaties in het buitenland brengt tevens financieringsproblemen met zich mee. Volgens de Assemblee is er een verbetering nodig van het ATHENA-mechanisme inzake de gemeenschappelijke financiering van vredesmissies van de EU met het oog op een meer evenwichtige verdeling van de kosten van de operaties tussen de Lidstaten, en moet de uitrusting van de landstrijdmacht beter onderhouden worden.

Stabiliteit en veiligheid in Europa: de uitdaging van de uitbreiding vanuit het standpunt van de publieke opinie (Verslag C/1973 van de h. Marco Zacchera en mevr. Anca Petrescu: Aanbeveling 800)

De Assemblee is verontrust door de resultaten van de opiniepeilingen die een daling tonen van het vertrouwen van de burgers in de goede afloop van het gemeenschappelijke project van de Unie na de grote uitbreiding van 2004. De uitbreiding was evenwel de belangrijkste en meest ambitieuze sinds de ondertekening van de Verdragen van Rome, en dankzij dat beleid heeft het Europese continent vrede en stabiliteit kunnen verzekeren in een ruime zone van Staten, die verbonden zijn door een stabiliteitspact dat de bedoeling heeft om naar de toekomst toe alle interne conflictbronnen weg te werken.

De Assemblee stelt vast dat de publieke opinie zeer sceptisch staat tegenover toekomstige uitbreidingsmogelijkheden van kandidaatlanden en andere mogelijk geïnteresseerde landen.

De Europeanen zijn niet alleen bezorgd door socio-economische problemen, maar ook door problemen die te maken hebben met terrorisme, grensoverschrijdende criminaliteit en clandestiene immigratie.

In haar aanbeveling stelt de Assemblee een reeks initiatieven voor om het scepticisme en de vrees van de publieke opinie ten opzichte van de uitbreiding van de Europese Unie te overwinnen.

De Assemblee roept de Europese parlementairen en beslissingnemers op om de positieve aspecten van de uitbreiding inzake veiligheid en stabiliteit beter in beeld te brengen, en om inspanningen te leveren op het vlak van informatie om de centrale beslissingen van de Europese instellingen beter begrijpbaar en toegankelijk te maken.

Zij roept bovendien op tot meer mobilisatie en overleg tussen de Europese landen op het vlak van georganiseerde misdaad en clandestiene immigratie, hetgeen de noodzaak inhoudt om de gemeenschappelijke grenzen te bewaken door het voeren van een overlegd beleid inzake kwalitatief en kwantitatief beheer van de migratiestromen.

De beroepscommissies en –procedures in de gecoördineerde organisaties, meer bepaald in de WEU (Verslag C/1967 van de h. Humfrey Malins: Aanbeveling 801)

In haar aanbeveling betreurt de Assemblee dat de regeringsvertegenwoordigers die het Comité van de vertegenwoordigers van de Secretarissen-generaal van de gecoördineerde organisaties uitmaken, zich tot nog toe steeds verzet hebben tegen elk initiatief om de beroepsprocedures op te nemen in het coördinatieproces. Zij meent dat een gemeenschappelijke aanpak van de beroepsprocedures en –commissies in het belang zou zijn van de ambtenaren die in de verschillende gecoördineerde organisaties werken.

De Assemblee beveelt de Raad van de WEU onder meer aan de noodzaak te onderzoeken van het principe van de dubbele aanleg in het raam van het beroepsproces met andere gecoördineerde organisaties, met de bedoeling een instantie voor hoger beroep in tweede aanleg op te richten. Verder raadt zij ook aan om overleg te plegen met de Raad van Europa om zo spoedig mogelijk een interorganisatorische overeenkomst te sluiten die zou bepalen dat ambtenaren van de WEU behandeld worden door het Administratieve rechtbank van de Raad van Europa, die samengesteld is uit professionelen.

De rol van Europese strijdkrachten in de NAVO-missies in Afghanistan (Verslag C/1962 van de h. Ignacio Cosidó Gutiérrez: Aanbeveling 802)

In haar aanbeveling hernieuwt de Assemblee haar steun aan de inzet van Europese strijdkrachten betrokken bij de “*International Security Assistance Force*” (ISAF-NATO) in Afghanistan, waarbij zij evenwel een verduidelijking vraagt van het mandaat van de strijdmacht en van de uitgevoerde strategie.

De Assemblee stelt vast dat de situatie in Afghanistan verslechtert, en dat ondanks de aanwezigheid van 34.000 NAVO-soldaten en van 12.000 militairen van de door de Verenigde Staten geleide coalitie “*Enduring Freedom*”. De menselijke verliezen bij de contingents en de burgerbevolking zijn enorm. De heropflakking van de activiteiten van de Taliban en van de terroristische groeperingen verbonden aan Al Quaida, die bij voorkeur zelfmoordaanslagen plegen, hebben het conflict verspreid over het hele land.

Tegenover deze risicovolle situatie roept de Assemblee op om een buitengewone strategie aan te nemen, die een betere samenhang mogelijk maakt tussen twee doelstellingen die momenteel naast elkaar bestaan: de vervolging en de opruiming van hetgeen overblijft van de Taliban en van Al Quaida door “*Enduring Freedom*”, en de bijstand bij de wederopbouw van de regering onder de bescherming van ISAF-NATO. De Assemblee is verontrust door de onduidelijkheid die heerst in het Zuiden en het Oosten van Afghanistan tussen de actie van ISAF en die van de coalitie “*Enduring Freedom*”, die collaterale schade berokkend heeft bij de Afghaanse burgerbevolking.

Volgens de Assemblee zou de actie van ISAF aan doeltreffendheid winnen indien de 37 bijdragende landen zouden overgaan tot de harmonisering van hun engagementsregels (en de vermindering van de “caveats”) volgens de nationale contingents. Er moet op gelet worden dat de engagements billijk verdeeld zijn zodat vermeden wordt dat bepaalde landen meer gevaar lopen dan andere, hetgeen spanningen creëert die nadelig zijn voor de gemeenschappelijke inspanning.

De Assemblee heeft ook de noodzaak onderstreept om de strijd aan te gaan tegen de papaverproductie, waarvan de oogst vorig jaar tot voordeel strekte van drugsbaronnen, de Taliban en terroristische groeperingen, maar tevens voorzorg in het dagelijks inkomen van ongeveer drie miljoen inwoners (12,6 % van de Afghaanse bevolking).

Tot slot erkent de Assemblee dat er een tijdslimiet dient te worden overeengekomen voor de interventie van ISAF. Een democratisch regime zou moeten kunnen functioneren zonder de aanwezigheid van buitenlandse troepen. Daarvoor dienen de vorming en de training van de Afghaanse veiligheids- en defensietroepen te worden opgedreven, alsook hun uitrusting te worden verhoogd, zodat zij snel kunnen reageren en zich autonoom kunnen verplaatsen over het hele grondgebied.

Het Europees defensieagentschap twee jaar later (Verslag C/1965 van de h. Yves Pozzo di Borgo: Aanbeveling 803)

De Assemblee bestempelt de balans van de eerste twee activiteitsjaren van het Europees defensieagentschap (EDA) als “zeer positief”, waarbij zij wel aanstipt dat een verhoging van de middelen en de bevoegdheden in het raam van het EBDV gewenst is.

Volgens de Assemblee is de oprichting van de EDA een eerste cruciale stap in de toepassing van een geharmoniseerd en competitief Europees beleid inzake

defensieuitrusting. Ondanks het ontbreken van een duidelijke gemeenschappelijke strategische visie binnen de EU, is het Agentschap hét referentiepunt bij uitstek geworden voor de Europese samenwerking inzake defensiecapaciteiten en -uitrusting.

Tot de verwezenlijkingen van het EDA behoren meer bepaald de invoering van een vrijwillige gedragscode inzake wapenaankopen die de centralisatie en de publicatie mogelijk maakt van aanbestedingen voor contracten van meer dan 1 miljoen euro. Het EDA heeft eveneens een langetermijnvisie uitgewerkt inzake de Europese capaciteitsnoden.

De Assemblee doet opmerken dat het EDA over beperkte middelen beschikt om zijn rol als strategisch instrument ten dienste van het EBVD ten volle te vervullen, en wenst dan ook een versteviging van de structuren en een verhoging van de middelen. Zo vindt zij het noodzakelijk dat de Lidstaten tot een overeenkomst komen over een meerjarenbegroting en -programma. Verder meent de Assemblee dat het belang van het Agentschap zou moeten leiden tot een opwaardering van haar huidig statuut om het te integreren in het institutionele raamwerk van de Unie. Volgens de Assemblee is het EDA geroepen om zich op het vlak van de defensiecapaciteiten, -uitrusting en -technologieën, een rol aan te meten die vergelijkbaar is met de rol van de Commissie op burgerlijk vlak en op veiligheidsgebied. In eerste instantie moet de rol van het EDA op het vlak van de rationalisatie, versteviging en ontwikkeling van de Industriële en technologische defensiebasis (ITDB) uitgeklaard worden ten opzichte van de initiatieven van de Commissie.

Vanuit datzelfde perspectief wenst de Assemblee dat de bevoegdheid van het EDA wordt uitgebreid tot de sector van de ruimtedefensie, gelet op het centrale strategische karakter van de ruimtevaartdimensie voor de autonomie en de toekomst van het EBVD. De Assemblee heeft tot slot een grotere coördinatie aanbevolen tussen het EDA en de andere organisaties en samenwerkingskaders die in Europa dezelfde domeinen behandelen, en meer bepaald met de Gemeenschappelijke organisatie voor samenwerking op bewapeningsgebied (OCCAR), waarmee het Agentschap een nauwe werkrelatie dient aan te knopen.

De plaatsing van wapens in de ruimte: Tweede gedeelte (Verslag C/1966 van de h. Alan Meale: Aanbeveling 804)

In haar aanbeveling spoort de Assemblee de EU aan om een eensgezind standpunt in te nemen over de toenemende kans op het gebruik van wapens in de ruimte en de bewapeningswedloop die dat zou veroorzaken.

Volgens de Assemblee heeft Europa nog steeds geen gelijklopend standpunt, noch een duidelijke strategie ter zake. De verwarring is zo groot dat zelfs het emblematische Galileoproject ten prooi blijft van onzekerheden en moeilijkheden, terwijl Europa, vooral dan haar sterke economie, bijzonder kwetsbaar is voor een aanval tegen haar satellietstructuur.

De aanbeveling maakt het onderscheid tussen de militarisering en de arsenalisering van de ruimte. De eerste is het gebruik van ruimtevaartsystemen als ondersteuning van militaire operaties op de grond, en de tweede is de lancering van wapens die niet enkel bestemd zijn om grondoperaties te ondersteunen.

Meer in het bijzonder stelt de Assemblee de leden van de WEU voor een aantal concrete maatregelen te nemen om vooruit te lopen op de toekomst voor wat betreft de plaatsing van wapens in de ruimte. Zo doet zij de aanbeveling om een Europese studie uit te werken over de gevolgen van een eventuele plaatsing van wapens in de ruimte om de Europese ruimtevaartcapaciteiten te beschermen en te verstevigen door het nemen van een aantal preventieve en reactieve maatregelen.

De Assemblee beveelt eveneens aan om een internationale organisatie voor de regeling van de ruimtevaart op te richten naar het model van de Internationale organisatie van de burgerlijke luchtvaart, om Europese en nationale initiatieven te nemen voor de ontwikkeling van draagraketfamilies voor de snelle vervanging van belangrijke satellieten die momenteel in gebruik zijn, en om draagraketten in voorraad te houden voor het geval een satelliet vernietigd zou worden door een antisatellietwapen of door een kernontploffing op grote hoogte.

Antiraketverdediging – Een gemeenschappelijk standpunt voor de Europeanen? (Verslag C/1971 van de h. Edward O’Hara: Aanbeveling 805)

In haar aanbeveling roept de Assemblee op om, in het raam van de WEU en de NAVO, een concept uit te werken van antiraketverdediging dat beantwoordt aan de Europese belangen, dat interoperationeel is met het Amerikaanse ruimteschild, het “*Ballistic Missile Defense System*” (BMDS), en dat open staat voor Russische samenwerkingsvoorstellen.

De Assemblee voelt de spanningen inzake het risico op het ontketenen van een nieuwe bewapeningswedloop ten gevolge van de beslissing om nieuwe elementen van het Amerikaanse ruimteschild in de Tsjechische Republiek en in Polen te plaatsen, terwijl zij van mening blijft dat de verspreiding van massavernietigingswapens (AMD) de belangrijkste dreiging vormt.

In haar aanbeveling doet de Assemblee opmerken dat de EU de kwestie van de antiraketverdediging nog steeds niet behandeld heeft en dat het EBVD nog steeds niet de middelen bevat om het hoofd te bieden aan een raketaanval gericht tegen de EU-Lidstaten. Zij is tevreden met het advies van de h. Javier Solana, Hoge vertegenwoordiger van de EU voor het EBVD, waarin hij stelt dat de EU de antiraketdefensie moet bespreken, vermits die een invloed zou hebben op de Europese veiligheid.

Voor de Assemblee moet er dringend een gemeenschappelijke analyse en evaluatie gemaakt worden rond de aanvalsdreiging tegen Europa door massavernietigingswapens of door raketten, alsook een gemeenschappelijk Europees standpunt uitgewerkt worden over de niet-verspreiding, het controleregime voor de uitvoer, en de technologie van de antiraketverdediging. Zij wenst tevens dat Rusland blijft deel uit maken van de besprekingen over de verdediging tegen ballistische raketten en blijft samenwerkingsmogelijkheden onderzoeken om meer bepaald het wederzijds vertrouwen en de transparantie te verhogen.

* * * * *

Recente publicaties van het “*Institute for Security Studies*” (Chaillot Papers)

- Nr 101 – Gender mainstreaming in ESDP missions,
Johanna Valenius, Mei 2007
- Nr 100 – Building the future: the EU’s contribution to global governance,
Martin Ortega, april 2007
- Nr 99 – Sécurité et développement de l’Afrique: une nouvelle approche pour l’UE,
Charles Goerens, april 2007
- Nr 98 – Sécurité et défense de l’UE,
Catherine Glière, maart 2007
- Nr 97 – Enter the EU Battlegroups,
Gustav Lindstrom, februari 2007
- Nr 96 – Monitoring a region in crisis: the European Union in West Africa,
Marie V. Gibert, januari 2007,
- Nr 95 – États-Unis : le temps de la diplomatie transformationnelle,
Justin Vaïsse, december 2006
- Nr 94 – Facing China’s rise : Guidelines for an EU strategy,
Marcin, Zaborowski, december 2006